

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 cèntims.
 Fóra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envían es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

UNA REGLA DE RESTA POT INFLUÏR AMB SO CASA

—Escolt, señora Tomasa. No voldria prengües per impertinència lo que li vuy demanà.

—Digués, Pereta, digués lo que tengues gust. Ja saps qu'amb mí pots usá de sa majó franquesa. No faltava més.

—Ydo, lo que li vuy demanà es lo siguent: ¿Còm va essè que vostè quant era jove no 's casá? perque vostè, se coneix encara; precisament devia essè bastant guapa y de molt bona presència; y mir, señora Tomasa, que no ley dich per adularla, pues à pesá de s'edat que vostè té, conserva encara molt bones faccions; y ademés qu'à ca-séua están molt acomodats; y sobre tot, es bon nòm de tota sa familia, qu'es intaxable, y per lo mateix, no sé qu'hey tròp. No he comprès may aquesta còsa. ¿Per ventura, vostè, que no anava d'axò? vuy dí, ¿que no tenia casera?

—Pereta, no penses que 'm sápigas greu conteslá a lo que m'has demanat en presència d'aquestes amigues téues y méues també; pues apesá de que no les tench molt tractades, basta pròu sia coneguda des séus pares de quant eram petits; y per lo mateix contestaré amb sa mateixa franquesa amb que tú m'has feta sa pregunta.

Me demanes si no 'm vatx casá perque no anava d'axò, ó si no tenia casera; y jo, en axò te diré: que 'm devia passá a mí en aquell temps lo mateix que vos deü passá ara a vòltros, ni més ni menos. En quant a guapa, me pareix que podia passá; es bon nòm, gracias sian dades a Deu, l'hem conservat sempre en bon lloch; y gracias a Deu també, hem tengut es nòstro menesté, perque si hem necessitat sis hem tengut per dotze.

Vòltros direu, ¿y còm no 's casá? ¿que hey devia havè poch fadrins en aquell temps? No, fiyetes, no faltavan fadrins casadós: però llavò succehia lo que succeheix ara; y no fóra res estrañy que vos passás a vòltros lo que 'm passá a mí.....

—¿Y que li passá, señora Tomasa? Que mos ho diga, si vòl.

—Que no 'm vatx casá perque a caméua estavam..... podem dí richs; y jo, còm vòltros, no més sabia sumá, y me faltava sèbre de restá, qu'era lo més necessari, còm després he vist y tocat amb ses mans. Sí, fiyetes; es no sèbre restá quant hey impòrta, es un gròs inconvenient per casarsè; no heu pòs còm a regla general; però moltes de vegades succeheix axí còm dich.

—¡Oh!!!.... Señora Tomaseta, vostè mos ha de fé es favó d'esplicarmós qu'es axò de sumá y restá. ¿Còm s'entén, que per no sèbre aquesta regla de restá, puga una quedarse per tia y sense casarsè?

—Jo vòs ho diré. Escoltaume bé. ¿Que me contestareu si vos deman si estau molt riches? Direu, a ca-nòstra (suposam) contam amb una hazienda de coranta mil lliures; però, jo vos diré que si a n'aquesta riqueza vòltros li fésseu una resta, que li es indispensable, podria essè qu'es resultat d'ella fós un mèdi per arribá més fácilment a s'estat des matrimoni. ¡Oh! si jo aquesta operació l'hagués féta en temps oportú, tal vegada no haguera romasa per vestí Sants, còm devegades diuen.

—Però, señora Tomasa.....

—Teniu paciència, fiyetes; no m'interrúmpeu, que jo vos ho esplicaré matemàticament. Vamos, tú, Pereta, digues-mè: ¿a ca-vòstra quants de germans sou?

—A ca-nòstra som cinch, dos mascles y tres famelles.

—Ydo, aquí t'esperava. Ara farèm s'operació des mòdo siguent:

Hazienda total que té sa casa en territorial y urbana.....	+ 40.000 ₧
Restarèm sa mitat per s'hereu...	— 20.000 ₧

Resta que partirèm entre cinch, quatre llegats y s'hereu.....	20.000 ₧
Impòrta per llegítima a cadascú...	4.000 ₧

Pregunt jo ara, Pereta, ¿amb quina riqueza contarás tú després de sa mòrt des téus pares? ¿no deurás contá amb ses coranta mil lliures? ¿es vè?

—Ben segú, señora Tomasa, que no contaré sino amb ses quatre mil lliures.

—Ydo, hòno; ¿que tròbas, Pereta? ¿pensas tú si bastará aquesta riqueza per continuá de casada amb so mateix *lujo y boato* que gastas ara? Suposem que 't casases amb un d'igual riqueza.

—Jo li diré, señora Tomasa; ¿y qui diu que jo no 'm puga casá amb un hereu que duga vint mil lliures còm es méu germá?

—¡Ja 's de rahó! ¿y qui heu dupta? però, diguem: ¿y ses téues germanes, y ses demés que saben gastá tant còm tú mateixa, que pensas si també trobarán un hereu còm es téu germá, amb vint mil lliures? ¡Ah, fiyeta! tú has de pensá y pensarás bé, qu'es número d'hereus es molt més petit qu'es des llegats, y per lo mateix hem de veure que *no hay dicha para todos*.

Mirau, allotetes, jo parl per experiència. Escoltau: nòltros, còm sabeu, som de familia un germá y tres germanes, y quant moriren es nòltros pares, (que los vejem a la Gloria) fèrem parts, no més que per sèbre lo qu'era de cadascú; y mos tocaren a cada atlòta, en terra casi tot, quatre mil y cinchcentes lliures; sa segona germana es casá amb un señó estern; però ses altres dues hem quedades per *ties*, inclús es méu germá que tengué es felis pensament de que, si es casava amb una atlòta, còm nòltros mateixes, y comensava a carregá d'infants, y que si nòltros no lligassem bé amb sa cuiñada voldriam posarmós casa aparte y ferli entregá, còm es regulá, ses nou mil lliures que li farian molteta de falta; y més si agafava una que mos assemblás a nòltros, (y no parlarèm mal de ningú,) que sempre anavam carregades de *perifollos* y mil tonteries; heu passaria un poch prim, y per lo mateix li convenia estarse fadrí, y fé molt bé.

—No, y lo qu'es vostè, señora Tomasa; encara la gasta; perque té bastant de cuydado amb arreglarse bé y pintarse es cabeys.

—Ja 'u veys, fiyetes; *genio y figura hasta la sepultura*.

—Però, hòno, señora Tomasa; ¿tant de mal feym en gastá un poch de *lujo* ara que som joves?

—Vos diré, allotetes, còm jo ja no.

me tròp amb edat de casarmè, es fadrins no se guardan de conversà à devant mí sobre aquest particulá; y els he sentit dí moltetes de vegades lo siguent: «Jo em casaria; però no cont sinó amb quatre mil lliures, y si m'he de casá amb una atlòta que duga altre tant, ¿que feym? es padás no basta; perque si entre es dos reunim vuyt ó ònu mil lliures; encara qu' aquest capital mos don de renta de 400 à 500 lliures, no basta per ses contribucions, servitut y gastos superfluxos de sa dòna; y llavò ses consequències des matrimòni, que no sabem fins ahont arribarian.» Ja veys, si saben fé es contes es joves del dia.

—Però, escolt señòreta, ¿y ells que no 'n tenen de gastos superfluxos, que no saben passá un dia que no vajan en es Cassino, ahont continuament gastan, ara un cafè, ara un puro y altre puro, y després per entretenirse un poch fan un sèt y mitx ó un tresillo? ¿Vòl dí qu' axò no son gastos superfluxos? ¿O no més vèuen lo que nòltros gastam?

—¡Oh, fuyetes! en parlá de mí no rich. Axí pensan ets homos.

—Ydo, ¿que voldrian teni dòna sense que los costás rès? Ja me los comanarás molt.

—Veys, atlotetes; ja vos he dit que parl per esperiència; y per lo mateix vos faré present, que si vòltros féssou una hòna resta à lo que gastau en còses superflues, si tant voleu, y ells féssen lo mateix gastant més poch en puros y altres coseles; y es cuydassen no més que des séus interessos; de segú qu' es podrian dú à compliment alguns matrimònis més. Y sinó, diguesmè, ¿perqu' es que ses pòbres y de mitx estament se casan bastant joves y que casi es podria dí que no 'n queda cap per casá? ¿Sabeu perque? Ydo, es perque no tenen necessitat de fé cap resta; perque si bé es vè que també saben gastá moltet, y degades massa, y que n' hi ha qualcuna que no té ahont caure mòrta, y la pinta tant còm vòltros; també es vè que quant impòrta, se saben arromangá y agafá una xapeta, si son pageses, y à fòra vila anam, confundintse ses fuyes d' amo amb ses jornaleres; y qui diu una xapeta, diu qualsevòl altra cyna des séu bras y feyna ordinaria, perque están criades amb axò y no los fa alto llevarse s' endiana de Fransa y posarse uns faldons véys; y hem de confessá que n' hi ha qualcuna d' aquestes de mitx estament, que 'n quant à riquesa podria bravetjá casi tant còm nòltros; perque ets séus pares son d' aquells que *aman al Dios dinero à duño cerrado*.

Crech atlotetes qu' amb lo que vos he dit, basta per coneixe es mèrit que té una resta quant impòrta. ¡Oh!!!... ¡si jo hagués restat quant era hora!.... Però ara; ja puch dí còm aquell: *tarde puate para pollo*.

UN RONDAYÉ.

UNA CANSÓ.

Que la tèrra sia un Cèl,
Y la vida un rich tresò,
Y ets hòmos germans de cò,
Y ses dònes sucre y mèl;
Qu' en aquest mon un' auveya
Visca en pau amb un lleò,
Cantaume 'n una cansó
Aquí, devòra s' oreya.

Qu' un hòmo sápigat tant
Que 'n cent assuntos que dú
Tenga sempre per segú
Trèure es caragòl bufant,
Si no empena ò s' aconseyá
Amb qualque amich ò doctó;
Cantaume 'n una cansó
Aquí, derrera s' oreya.

Qu' una atlò'a visca grassá
Quant ha fét es vint y dos
Si no té cap jove hermós
Qu' un poquet de cort li fassa;
Qu' un festeret sense tèya
Mos don hòna resplandó;
Cantaume 'n una cansó
Just à derrera s' oreya.

Qu' una tanca fassa faves
Sense que n' hi fassen neixa
Y mos don forment y xexa
Còls, lletugues, naps ò raves,
Sense darli qualque reya
Mesclada amb fems y conró;
Cantaume 'n una cansó
Més amuntet de s' oreya.

Qu' un hòmo s' haja alicat
Mivant es séus interessos,
Amb eleccions y processos
De govèrn, fentho de grat;
Y després diga qu' hey tèya
Sense esperá es séu torrò,
Cantaume 'n una cansó
En es forat de s' oreya.

Qu' un jove qu' es hereté
D' un concò que may va veure
Mos vulga després fé creure
Que, mòrt ell, consòl no té:
Y mos diga que no feya
Quant tocava es séu moxó,
Cantaume 'n una cansó
Ben pròp de sa mèua oreya.

Qu' un empleat mos supòs
Qu' amb petit sòu viu content,
Y quant ha estat diligent
Per alcansá sòu més gròs,
Mos diga à tots que no feya
Es mèdis per lograrhó;
Cantaume 'n una cansó
Dins una y dins altre oreya.

Qu' un pòbre se fassa rich
Y honrat sense trabayá
Y qu' es puga acaudalá
Sense essé barrugo ò ñich;

Que sense muñí s' auveya
Tenga formatge es pastó,
Cantaume 'n una cansó
Aquí, derrera s' oreya.

Qu' hey haja hòmos tan cabals
Que dins el mon pugan viure
Sease may deixá de riure
Ni fé may pecats venials;
Y trègan còm una beya
Des trabay mèl y dolsó,
Cantaume 'n una cansó
Just à devòra s' oreya.

Qu' un pòbre no vulga prendre
Ses riqueses que li donen,
Y qu' es venedós perdonen
Es prèu de lo qu' han de vendre;
Qu' olivá sense pareya
Fassa rich s' arrendadó,
Cantaume 'n una cansó
Aquí, dins aquesta oreya.

Qu' hey haja hòmo tan valent
Qu' amb sa sanch freda s' estiga,
Y de la vida s' en riga
Sense fé cap moviment,
Si veu qu' entre ceya y ceya
Li apuntan dret un canó;
Cantaume 'n una cansó
Just à derrera s' oreya.

Qu' es cregan qu' es qui fa glòses
De picat, está per riure;
Y qu' aquell que sap escriure
Respira perfums de ròses,
Y tròba sempre vermeya
Sa mussa des séu amó;
Cantaume 'n una cansó
Més enllá d' aquesta oreya.

PEP D' AUBEÑA.

UN POCH D' HISTORIA.

«¡Barba azul tiene un cañon!»

Y ja se sap còm segueix aquèlla *zarzuela*. Ydo hòno: nòltros ja 'n tenim ¡quatre! ¿que no 's rès? axí se comènsa, y d' aquí à poch temps podrem dí, ¡que 'n vengan ara d' Inglesos... y de Russos... y d' altres castes d' estrangès!

Axò me recòrda que fa còsa d' un hòn grapat d' àns, també deyan qu' havian de vení ets Inglesos y llavò es Russos; no tench ben present perque se pensavan qu' haguessen de vení; lo cèrt es, que molts anavan un poch ulsurats, y ja los se veyan demunt. Y còm se contava amb pòchs mèdis de resistència, Madrit enfòra, òrdres y noticies arribavan quant Deu volia, que na Blava heu permetés, y demunt tot, es Govèrn amb sa tròca embuyada sense trèure es cap des fil... per aquí, eran gròssos es mals de caps.

La hòna sòrt volgué qu' hey havia un majó de còsa d' engiñeria de tròpa que li deyan un tal *Tubonaris* ó *Busonaris*,

(llavò encara no hey havia rès des ram civil:) y aquell homo tenia un front molt clà, y un enteniment ben estil-lat: y còm la còsa estreñia ferm, cada barco que voltava es cap de Regana, maldament fos no més qu'un barqué de bòu els parexia un vaxell de tres pònts; y per cada quatre, sa mica de feredat, r'els en feya contá coranta: allò era un no viure. En casos apretats es quant ets homs de qui fa fé diuen *¡aquí som!* aquell majó se fé ròtlo de sa coua, y proposá un mòdo de salvació desesperat per aturá ets Inglesos ó es Russos, per mèdi d'una gròssa artilleria molt faresta. La còsa prengué per bé: fonch molt celebrat aquell acudit, y de seguida se posaren mans à l'obra, y gent à rompre à fé feyna. Era casi rès tan gran y gròs pensament. ¡Mirau à vegades còm un homo guaña reputació, celebrat, y es séu nòm passa à l'història!

Agafaren una bona partida de rodám de carros de ròda plena, (ara ja no s'en usan,) y demunt es fuell hey engirgolarren unes sòques de pí, mitx enredonides à mòdo de canons de 24 ó de 36, que eran es més gròssos de les hores, les pintaren de coló de bronzo, feren *parapetos y troneras*, (encara per baix de la riba, per entre sa Portella y Calatrava, hey ha es tròssos que la ma no s'ha menjats,) y en forniren tota sa Bahía, y sa d'Alcudia, y per moltes altres parts de la Costa; y gent vestida à mòdo de soldats d'artilleria per devòra ells.... allò d'un poch enfòra feya pò: estava bé del tot. Tothom li feya mansballetes, y més contents qu'un ca amb un òs. Y encara per més seguredat tayaren els pònts de sa Porta Pintada y des Camp, y totes ses altres à pòsta de sòl se tancavan.

Y la gent deya, ja 's de rahó que pensavan bé: «Se deuen pensá qu'aquí no hey ha rès; que será còsa d'arribá.... toch, toch, y per endins. Vendrán es barcos, tots confiats, mirarán d'enfòra amb ses trompes, veurán axò brufat de artilleria còm un erissó de pues... y girarán en redó, per pò de mosques, y qui l'ha fèta que l'engrons.»

¡Ell heu arribaren à creure axí, perque la còsa estava ben filada! y sobre tot, la gent va pendre molt d'ánimo, y molta confiansa, que son còses esencialíssimes en cas de guèrra y de defensa.

Lo cèrt es que no vengueren ni Inglesos... ni Russos... ningú s'entregá. ¡Qui sap si aquella còsa desfigurada per sa distancia, arribá à sa séua noticia, axí còm per aquí n'arribavan de per allà, y encara en van y en vénen des mateix mòdo y manera! ¡Qui sap si heu prengueran de bònveres, y li féren barres!

A la vista d'aquells quatre canons qu'han duyt, uns quants ignorants parlavan d'axò, recordant es fèt, y los parexia que lo que doná tan bòu resultat,

ara si per desgracia se presentás una ocasió còm aquella també podria essé convenient repetirhó: ben mirat essent una còsa barato, perque axò de bigalòts sempre es tenen à má: y voltá s'illa de canons figurats, no costaria tant còm si fossen de bònveres còm aquests quatre, montarhós, pròves, durlós.... Figuraravós, deyan, es valor d'ells y acompanyament; sempre dèu essé còsa d'una trentena de mils duros p'es cap prim, y per ventura no arriban à la mitat: digueren qu'à sa pròva, un havia tirats sètcents esclafits; posèm per lo manco entre pólvora perduda y bala esfondrada, es valor de cada tir, à dèu duros, ó sia còsa d'una tercera part de lo que còsta es tir de bònveres; y en pròves no més ja tenim sèt mil duros abaix.... ¡y amb sèt mil duros no més, hey ha per molts de canons de bigalòt!

Y de tots modos per vòltes que li donèm.... quatre, no son més que quatre: y encara que quatre d'en terra valgan per vint en mar; si per mar en vénen cent, y tiran es piñons més gròssos y de més enfòra, còm pòt essé molt bé, l'haurèm fèta d'ase y seca y ets òs en terra.

Tornem à lo mateix, deya un altre: entre lo que molt còsta y per rès basta, ó lo que val poch y no serveix, es preferible axò, perque sempre s'hi guaña, no té es gast. ¿Amb quatre canons, y no gròssos, amb dèu, amb vint, podrém defensarmós d'una escuadra acorassada que 'n duga cent? y si no bastan, que 'n vengan més, perque els ténen.... ¿que farèm? sempre es d'agrahí que pensin en nòltros, enviant aquestes trompes, però lo que falta es òrga, y bones manxes: axí, qualque còsa més qu'axò, per guardarnos ses espatles....

No es còsa de pendrerhó per riure. Desitjariam que s'idèa des canons de bigalòt, que doná tan bòn resultat, se tenga en conta, per lo barato... ¡huepa! però ara no es còm aquell temps: à les hores no hey havia camins de ferro, ni vapors, ni telegrafo.... à cada vint y cinch llegos de distancia era còm un altre mon. Ara, axò si se fés, hauria d'essé còp y respòsta; y sobre tot molt amagat es secret: axí podria fé es séu efècte: però si se 'n temessen, si heu afinassen, de segú sortiria un buñòl.

Aquesta fonch sa conversa que sentirem que sense cap comentari trasladam à n'ets altres ignorants.

TONI TRO.

EPITAFI D'UN CARNICÉ.

Aquesta tomba es es llit
D'un malanat carnicé.
Sa popa encara la té,
Però ets òssos ja han finit.

X.

COPIA D'UNA CARTA NOTABLE

A mi hico moco de coro que viva en barrio baco del Santo que pesa.

Gerido co mio. Sabras como a tu ermano Cordio le a dado la pipirola de cercedote, por lo cual hemos tenido que meter le en la hesquela y comprarli la gramansia y ya está en los marinmativos, y por casa solo se le siente desir: Marinmativo Musa: geringativo, musa: acurrucativo musa. Io quiero; eo, bolo, bolo. El maestro dise que apendrá mutcho y que será la escoria de la familia.

Acordate jo mio de los consecos que te donava tu pare de baco la iguera de la tia, y sobre todo guardate dellos.

Tu pare que testimia.—*Blay Sarl.*

UN HOMO.

XEREMIADES.

Dimecres que vé hey haurá un eclipse de sòl. Tots aquells que 'l vulgan veure complet s'haurán d'axecá dematinet, perque totduna d'havé sortit comensará s'eclipse.

No será total per Mallorca; pero aximateix será bastant notable.

S'eclipse de sòl es motivat perque sa lluna se pòsa entre es sòl y nòltros, còm una ventaya al temps que passa. Devegades passa per més amunt y devegades per més avall; per axò es que no hey ha eclipse à cada lluna nòva. També succeheix moltes vegades que passa per devant es sòl quant per nòltros es de nit y tampoch llavò podem veure s'eclipse.

Aquesta vegada pero se presenta de manera que 'l pugan veure tots es dematinés.

Per veure 'l bé convé emprá vidres fumats ó de bòtil nègre, perque es mirarló amb sos uys naturals daña la vista.

Fènt un foradí petit à una pòrta d'un cuarto fosch y mirant sa claró des sòl que péga à s'enfront des foradí; se pòt veure de lo milló.

Amb una uyera de mirá lluny, dirigida de dins es mateix cuarto fosch cap es sòl per un forat, sense mirarhi dedins, se pòt reproduhí graduant s'uyera, de modo que don demunt un papé gròs s'imatge des sòl grossa; y tan sols veureu s'eclipse, sinó que si es sòl té cap taca aquest dia, qu' es molt probable, també les veureu.

Heu paga dedicá una hora ó dues à sa contemplació de ses còses de sa Naturalalesa.

*
**

Diguerem en son temps que ja no hey havia *Fònt de na Xona*. ¿Qu'ha resultat d'axò? Que tot aquell vecindari que no té fonts perque fins ara no ha tengut

necessitat de tenirne no sab abont anà à cercà s'aygo per heure. Allà pròp hey ha es pou del Sant Esperit que té s'aygo molt bona però es fondo ferm; y may seria milló hora qu' ara per posarhi sa bomba qu' hey ha de posà s' Ajuntament, y que segons noticies ja està fèta y arreglada. S' estiu ja està demunt nòltros y no es cas d' esperà posà sa bomba en es cò de sa caló.

Voldriam que s' Ajuntament tengués axò present y suposat que sa bomba fa més d' un any qu' està fèta, que la pòs abans de que crihi verdet y envenén s'aygo en posarla.

COVERBOS.

Un sollicherich venia à Ciutat amb un ase carregat de taronges, y quant fonch à sa Porta li caygué dins un bassiòt d' aquells que s' hi sòlen fé.

L' homo debades alsava à sa coua; però s' ase no s' axecava, fins qu' à la fi rompé en llamps y pèstes que sacor-ravan.

Passava un altre sollicherich, y quant el senti parlà d' aquella manera s' hi acostà y li digué:

—¡Juan, no digues axò qu' el Dimoni no l' s' en duga!

—A pel-la-vera-creu; de viròlla, (contestà es de s' ase;) ¿y tu ke creus k' el Dimoni sia cap bastaix?

L' amo d' una possessió tenia un mis-satge molt conversadó que feya de tra-ginè, y quant resavan el Rosari no po-ria de méns que no conversás y fès mil preguntes.

Un vespre l' amo li digué:

—Mira, Tomeu; si anit no dius rès mentres resarèem el Rosari, te regalaré es mul amb que tragines.

—¡Ja me fareu ben content! No diré rès, no, anit.

Se posaren à resá el Rosari y encara no eran à mitjan lloch de sa primera decena, quant En Tomeu digué:

—L' amo, ¿y es bast que també hey va amb so dó?

—Ja l' has fèta, (digué l' amo,) p' es bast has perdut es mul.

—¡Vel-la-llissa! teniu rahó. Mal bé fassa es xarrá, (digué es missatge.)

Un parey de cassadós havian d' anà à fé una cassada y digueran à un capellà si los volia dí una missa ben dematí, contestantlos que no hey tenia inconvenient; y un poch antes de sortí de la Sacristia li suplicaren que le digués de cassadó perque ells frissavan.

Es capellà quant va essè à l' altá comensá a girá fuyes en es missal y no arribava à comensá sa missa.

Un des cassadós, impacientat de tant d' esperá, s' en anà à ell y li digué:

—Fassa via, ¿que cerca tant de girá?

—Es que no trob cap missa de cas-sadó.

* *

Una beata anava cada dia à fé oració à la Mare de Deu y li deya:

—Mare-de-Deueta, digaumè si m con-vé que m cas.

S' escolá que cada dia li sentia fé aquesta cansó, s' amagá derrerera s' altá y quant ella deya «Mare-de-Deueta digaumè si m convé que m cas», li contestá amb una veu molt prima.

—¡No te convé!

Sa beata, cregué qu' era el Bòn-Jesús qui li havia respòst, y tota cremada li digué:

—Calla cap-buid. Espera que ta Mare heu diga.

* *

Un capellà qu' era molt curt de vista, un vespre predicava à una Iglesia y di-vidí es sermó en dessèt parts. La gent quant va veure que n' havia dita una y ja feya dues hores que predicava, s' en anà tota, dexant es predicadó tot sol dins l' Iglesia.

S' escolá, quant s' en va tema, agafá ses claus de l' Iglesia, y pujant dalt sa tròna li digué:

—Bona nit tenga. Val' aquí ses claus y quant s' en anirá ja tancarà l' Iglesia.

* *

Un veyet s' en anava à missa tot de-pressa perque ja l' havian tocada y trobá un señó que li digué:

—¿Ahont anau tan correns, Sen Toni?

—A missa. Qualque còsa hem de fé per guañá el Cèl.

—¿Que vol dí à missa? ¿Y tant beneyt sou que creys qu' hey haja Cèl? No heu cregueu, qu' axo son beneytures.

—Jo li diré, señó Pèp, lo qu' es per vostè y p' es qui pensan com vostè, crech que no n' hi ha.

Y s' entrá dins l' Iglesia.

* *

Un sollicherich se confessava y es con-fés li preguntá:

—¿Quants de Deus hey ha?

—Kuranta.

—Endevinat, (va dí es confés.)

—Com axo es creu, ke nu hu sabia. Ydo. Ke m crega.

ANUNCIS.

A s' Administració d' aquest setmanari hey ha venal una col·lecció des célebres Calendaris Sarracossanos, que sortiren à llum desde l' any 69 à n' el 75, y se tròba agotada s' edició. Se donará amb conveniència.

Igualment s' hi venen Comèdies escrites en mallorquí per D. P. de A. Peña y D. B. Ferrá.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—No hey ha estrella còm es sèl.

SEMBLANSES.—1. En que té pinòl.

2. En que aferra.

3. En que tenen venas.

4. En que té hò y dolent.

TRIANGUL.....—Masés-Masa-Mas-Ma-M.

PROBLEMA.....—20 auveyes.

CAVILACIÓ.....—Carabassa.

FUGA.....—Té ventura qui la procura.

ENDEVINAYA.....—Un microscòpi.

GEROGLIFICH.

sòna MORSINO hò N : raoo

BIEL COCA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un sastre à un carnicé?

2. ¿Y La Sèu à un hòmo honrat?

3. ¿Y es Diccionari de s' Acadèmia à un pi?

4. ¿Y es Crèdit Balear à sa Junta de Sanidat?

UN RONDÀVÉ.

TRIANGUL DE PARAULES.

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Ompli aquestes pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, es mèu llinatge; sa 2.ª, es mèu ofici; sa 3.ª, lo que fas; sa 4.ª, es lloch ahont fas feyna; sa 5.ª, lo que fa; sa 6.ª, llegida al revés, es una planta; y sa 7.ª, una lletra.

UN HOMO.

PREGUNTES.

1. ¿Quins animals sou que fan més pò à sès polles?

2. ¿Qu' es lo qu' agrada més à n' ets atlòts?

DUCH D' ETCHEM.

CAVILACIÓ.

EL RIO V...

Compòndre amb aquestes sis lletres un llinatge mallorquí.

EL TIO CAMUSÈS.

FUGA DE CONSONANTS.

A..A A.O.. A E, .OA. .A .A .O..A

NA TOMASETA.

ENDEVINAYA.

Quant som nà! tothòm me mòstra

Dins s' estrado en reudibú.

En tení trenta àns ningú

Me coneix y em sòlen dí

A descansá dalt un sostre.

X.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

13 DE MATX 1882

Estampa d' En Pere J. Gelabert.